SPORTUL magazin

JUCĂTORUL-ORCHESTRĂ

Alfredo di Stefano a avut un precursor pe meleagurile noastre: Iuliu Bodola

Gabriel Hanot, decanul cronicarilor de fotbal din Franța, a decedat zilele trecute la vîrsta de 80 de ani. Cam tot atunci cînd acest spiritus rector al ziaristicii fotbalistice moderne a fost dus în doliul întregii prese sportive franceze pe ultimul său drum, Alfredo di Stefano își făcea bagajele, la Madrid, pentru a părăsi acest continent unde a cunoscut gloria, dar și decepții amare. Legătura aceasta între cele două evenimente (căci „...partir c'est mourir un peu") nu este întîmplătoare, fiindcă Gabriel Hanot a fost un mare admirator al lui di Stefano și îl considera drept cel mai mare fotbalist al tuturor timpurilor. Iar Hanot a văzut ceva fotbal în cei 50 de ani de ziaristică sportivă, în care a urcat cu fervoare religioasă pînă la izvoarele fotbalului modern, cercetîndu-i originile la fața locului în Anglia, în Brazilia, în Ungaria, pentru a deveni unul din cei mai originali și mai eruditi cronicari ai fotbalului modern. El a fost acela care a scris cuvintele memorabile: „Dacă Pele este prima vioară a orchestrei fotbalului modern, apoi Di Stefano este o orchestră întreagă".

A trebuit să vină ziaristul Hanot ca Di Stefano să fie înțeles în toată mărimea sa. În patria sa, în Argentina, pe lista celor mai buni înaintași centrali nu figurează decît pe locul 4, după nume care nu spun mare lucru unui european. Iar în Spania a fost privit mai mult ca o mare vedetă răsfățată, fără a se vedea și latura creatoare a jocului modern întruchipată de el. Hanot l-a pătruns mai profund și a descoperit în divinul Alfredo latura omenească și mai ales meritele sale în spargerea tiparelor închistate ale WM-lui tradițional, printr-un joc care a contribuit esențial la făurirea acelui joc eliberat de cătușele „sistemismului" și care bîrue astăzi pe marile stadioane ale lumii.

De altfel, aceasta este și părerea antrenorului argentinian Luis Carniglia, care după o carieră de 18 ani de antrenorat în Europa (la Nice, F.C. Milano, Real Madrid, Fiorentina și Bologna) se întoarce și el odată cu Di Stefano în Argentina pentru a deveni director tehnic la marele club din Buenos Aires — Boca Juniors.

● Saeta Rubia—săgeata blondă

Alfredo di Stefano, numit și „săgeata blondă", și-a început cariera în provincia argentiniană unde l-au descoperit tehnicienii lui Boca Juniors, care l-au adus în Capitală. După un stagiu în echipa „Millionarios" din Bogota-Columbia, el a ajuns la Real Madrid. În echipa de aur a acestui mare club a cunoscut consacrarea mondială, contribuind timp de peste 10 ani la marile succese ale echipei, alături de jucători ca Gento, Santamaria, Suarez, Puskas etc.

Jucătorul-orchestră a fost pe tot terenul, acolo unde se întîmpla ceva important. Neobosit, participa la recuperarea mingii, era acolo unde se pregăteau fazele de finalizare pentru a fi în focarul acțiunilor de finalizare. Greșea rar în fața porții, bun tehnician și însuflețit de un elan nestăvilit, ducea cu sine toată echipa. El juca pentru echipă și toată echipa juca pentru el. Era prototipul jucătorului modern, atacant-apărător, tactician și animator.

După terminarea carierei de jucător, și-a încercat norocul, ca antrenor, la două echipe de valoare mai modestă în Spania. Dar în primăvara aceasta a rămas fără angajament, fiind concediat de la Elche, din cauza poziției precare a acestei echipe în clasament. Nu a mai găsit alt contract de antrenor demn de el, în Europa. Acum și-a lichidat gospodăria și a traversat Atlanticul cu soția și cei 4 copii, pentru a se întoarce în locurile natale și a se relansa în cariera grea de tehnician al fotbalului.

În dreapta, Bodola (Venus) în luptă cu apărarea rapidistă (Rășinaru și Petrică Rădulescu)

● Un alt jucător-orchestră: Iuliu Bodola

În anul 1927, mai marii fotbalului brașovean au remarcat cu uimire un înaintaș destul de mic de statură cu trăsături foarte agreabile și cu o agilitate cu totul neobișnuită în manipularea mingii. Juca în echipa liceului comercial din localitate, iar mai tîrziu a trecut în echipa C.F.R.-Brașov. De aci a plecat la Oradea, atras de marile tradiții fotbalistice ale echipei C.A.O. unde acest talent a înflorit în compania unor jucători de clasă foarte ridicată ca: David, Juhasz, Ronai, Cocis, Glanzman etc. Apoi și-a continuat cariera la Venus din București, fiind obiectul unui senzațional transfer, plătindu-se pentru el suma-record de 800 000 lei. A jucat de 48 de ori în echipa reprezentativă, avînd la activ cele mai multe selecționări în națională dintre jucătorii noștri.

Ca și Di Stefano, „Duduș" Bodola era un jucător care prin evoluția sa pe teren se afla în avans cu decenii asupra timpului său. Comparația cu Di Stefano nu este de loc hazardată. Iuliu Bodola, tehnician de certă valoare internațională, era și el prezent pe tot terenul și juca cu o rară inventivitate tactică pentru echipă. Rolul său în echipa de club și în echipa națională era de „inter rătăcitor", funcție tradițională în sistemul WM. Dar evoluția sa spărgea tiparele sistemului, fiind și el pe orice loc din teren un atacant-apărător, un adevărat dirijor de orchestră.

Șutul lui Bodola era temut chiar și de la distanțe mai mari, și, asemănător lui Di Stefano, el poseda un excelent joc de cap datorită unei detente care îl ridica mult peste jucătorii cu talie mai mare. Făcea cu mingea tot ce voia și deposedarea lui constituia o adevărată performanță pentru orice adversar. Bozsik, care după părerea multora a fost cel mai mare mijlocaș european de după război, om de bază în echipa de aur a Ungariei dintre anii 1947—1956, spunea că adversarul care i-a creat cele mai mari probleme în cariera sa de jucător a fost Iuliu Bodola. A fost, probabil, cel mai bun produs al fotbalului românesc, într-o generație care a numărat numeroase talente, un jucător de certă valoare mondială.

A fost un jucător-orchestră — după expresia lui Gabriel Hanot — așa cum ar putea să devină în zilele noastre Dobrin, dacă ar lua ca exemplu conștiinciozitatea și modestia lui Bodola. Calitățile necesare le are din plin.

N. BRAȘOVEANU

Duminicile unui nesportiv

YOGA

Gimnastica aceasta s-a născut în India, patria superstițiilor. Europenii au scris despre ea rafturi întregi de studii și analize, dar yoghinii, care o practicau în orașele mîncate de bălării și risipite de vreme, știau mai multe despre ea decît șoarecii de bibliotecă din metropolele occidentale. Retrași din colcăiala vieții și departe de misterioasele jelanii ceremoniale, oamenii care își propuseseră să-și cunoască limitele fizice și nemărginirea spiritului s-au consacrat unei discipline complexe; **yo-ga** poate să însemne, într-o tălmăcire metaforică, drumul puterii, însă poate să însemne tot atît de bine și drumul înțelepciunii. Fiindcă ea nu este o gimnastică numai, deși, contemplată cu ochean nostru, cultivă fizicul. Și îl cultivă într-un chip dintre cele mai armonioase, face un corp suplu, împrumută viscerelor o tonicitate anevoie de obținut într-un timp atît de scurt printr-un alt exercițiu fizic, dă elasticitate și o plăcută detașare de **terra** întregii făpturi. Toate acestea țin, bineînțeles, de gimnastică.

Așadar, yoga e un sport. Însă e un sport dintre cele mai nobile, fiindcă mai urmărește și realizează ceva: antrenamentul facultăților mintale. Concentrare, meditație, autostăpînire, memorie, iată ce urmărește yoga, de fapt acea ramură a ei care se cheamă nu hatha-yoga, ci radja-yoga, adică yoga împărătească!

Idealul tuturor civilizațiilor a fost omul complex și complet. Acel „mens sana in corpore sano" pe care îl propovăduiau, după exemplul vechilor greci, și străbunii romani. Dar sportul s-a unilateralizat tot mai tare, amputînd deviza anticilor, din care n-a mai păstrat decît partea a doua: *corpore sano*. Foarte bine: mușchii, tendoanele, viteza, forța, agilitatea, toate sînt bune și frumoase. Ce facem, însă, cu etajul superior al anatomiei noastre, cu divinul „mens"? Spiritul e neglijat prea adeseori; am auzit de la cineva, chiar pe culoarele clădirii în care se redactează acest ziar, că sportivul n-ar avea nevoie, chipurile, de prea multă minte! Poate din cauză că această falsă credință a acționat prea adesea în rîndurile **unora** dintre sportivi, aceștia mi s-au părut niște zei învinși de propria lor strălucire. I-am compătimit, nu fiindcă n-ar avea minte, ci fiindcă avînd chiar destulă nu încearcă să și-o descopere și nu fac nimic ca s-o activeze.

Dacă am zăbovit în duminica asta de început a toamnei la yoga, n-am făcut-o spre a propune cumva practicarea ei. Eu o practic de la vîrsta liceului și, cu toate acestea, deunăzi, la solarul din Mamaia, oamenii admirau nu mușchii mei, ci pe aceia ai unui atlet specializat în lupte greco-romane. Am zăbovit la yoga în scopul de a atrage atenția din nou asupra armoniei dintre corp și spirit. În jungla cu păsări, cu șerpi otrăvitori în malul ierbos, cu pîrîiașe ascunse sub brusturi și trunchiuri putrede acoperite de verdeață, yoghinii creatori ai unei căi suverane de însprintenare a trupului și minții au descoperit un adevăr simplu — a cîta oară în istoria speței noastre? — și anume că omul e o ființă gînditoare, care își strunește mușchii spre a-și putea folosi mai bine mintea.

George SBÂRCEA

50 de ani între cer și apă!...

Cu maestrul emerit al sportului ALEXANDRU LASCU am sărbătorit deunăzi, în cadrul intim al locuinței sale din Piața Amzei, și cu două cupe de vin bun pe masă, o aniversare neoficială și aproape incredibilă: **împlinirea a cincizeci de ani de cînd acest virtuoz al zborului a efectuat prima sa săritură în apă.**

— Cum s-a întîmplat?

Lascu, cu umorul său irezistibil (și incorigibil), ne răspunde etalînd eternul său zîmbet cuceritor:

— La ștăvilarul Ciurel, un prieten, Nicu Girbea, mi-a dat un brînci... Am căzut, cu capul înainte, și cînd am ieșit la lumină mi-am dat seama că nu fusese chiar atît de teribil..

Oricum copilul prinsese gustul plonjonului și-i ulmea pe cei de-o vîrstă cu el nu numai cu îndrăzneala sa, dar și prin felul în care intra în apă, fără să le vreodată o „hurtă", fără zgomot, fără stropi.

Ucenicia săriturii a fost, însă, lungă și grea, făcută de Sandu Lascu în micul lac de acumulare al morii Herdan, de la Cărămidari (unde i s-au furat o dată hainele și a trebuit să aștepte noaptea ca să ajungă acasă!), la bazinul de la Casa Ostirii, din calea Plevnei lîngă Manotanță, apoi la „Tirul" și, în sfîrșit la strandul Kiseleff, cînd împlinise „respectabila" vîrstă de... 18 ani.

Între 1921 și 1925 se antrenează intens, avînd drept colegi de bazin pe Jeni Dumitrescu, Puiu Patzak, comandorul Oprișan, Mosu Tesler, impresionînd prin ambiție perseverență și dorință de perfecțiune. Are cîteva apariții publice, timide, dar mult apreciate. Alexandru Lascu începe să devină un nume.

Prima participare oficială la un campionat național este de-a dreptul senzațională. În 1930 se desfășurau concomitent, la „Kiseleff", concursul pentru „Miss România" (cîștigat de frumoasa Magda Demetrescu) și campionatele naționale de sărituri, în care toate pronosticurile convergeau către reprezentanții Ardealului, iscusiții Hanko și Török.

Dar stupoare! Evoluînd admirabil, bucureșteanul Lascu, în vîrstă de 19 ani, ocupă primul loc învingîndu-i net pe marii favoriți.

A urmat o serie, probabil unică în cariera unui sportiv: **între anii 1930 și 1953 Alexandru Lascu a cîștigat consecutiv 23 de titluri de campion național la sărituri de la trambulină (3 m) și platformă.**

În 1932 „Pescărușul" — cum i se spunea — face o temerară tentativă de înălțime, sărind în mare de pe nava-bază „Constanța", de la 18 metri. La intrarea în apă, din cauza vitezii, își luxează umărul.

Campionul povestește cu o tulburătoare simplitate despre antrenamentele sale, despre modul cum a înțeles ceea ce înseamnă viața sportivă:

— Dimineața, de la șase la unu lucram la C.F.R. ca desenator tehnic. Apoi, fugeam la „Bragadiru", la antrenament. Făceam cam 300 de sărituri pe zi, cu scurte pauze de 10 minute, pînă pe la opt seara. Lucram pe o scîndură obișnuită de frasin. Nici nu visam o trambulină de „duroflex", cum sînt cele de astăzi. Am învățat totul pe furate. Săriturile clasice le-am perfecționat cu maestrul Hermann Szommer, antrenor german de înot, polo și sărituri, care a lucrat vreo patru luni în țara noastră, în 1936. Turneele în țară le făceam cu vagoane oferite de C.F.R. și cu mîncare în traistă, de la mama, de-acasă. Pe atunci, supraalimentația se dădea doar bolnavilor de piept. Noi, sportivii, eram socotiți oameni sănătoși tun! Nu este rău ca tînăra generație de astăzi să afle toate acestea. Copiii noștri prea socotesc că tot ceea ce au li se cuvine de drept. Și nu e bine!...

După război, Alexandru Lascu este primul care inițiază la noi săriturile comice. Ca să atragă copiii spre acest sport. Evoluțiile sale în tablouri ca **„Măturăreasa", „Napoleon", „Sinucigașul", „Săritura cîinelui", „Săritura fetelor"** au relevat nu numai un mare sportiv, dar și un foarte talentat artist.

Acum, la 57 de ani, Al. Lascu n-a părăsit sportul. Este autor de cărți („Sărituri în apă" — volum apărut în 1958), profesor, arbitru internațional. Se gîndește să apară într-o demonstrație, cu repertoriul său comic, inițiativă căreia organele în drept se vor strădui, desigur, să-i dea curs. Și răspîndește o voie bună cuceritoare, molipsitoare, pledînd pentru sport, ca pentru un foarte... nemiraculos elexir al tinereții.

V. MIHAIL

FOSTUL PERFORMER LA TRIPLU SALT CULEGE LAURI ÎN GRAFICA SPORTIVĂ

Din Bordiguera (Italia) ne sosește vestea că premiul I în tradiționalul concurs pentru cea mai bună caricatură sportivă (tema: Jocurile Olimpice de iarnă) a fost atribuită iugoslavului *Karol Seleș*. Să facem o scurtă prezentare a proaspătului laureat.

Caricaturist apreciat, Karol Seleș are vechi contingențe cu sportul. A fost atlet de performanță și acum este profesor de educație fizică. Aparține generației lui Ilici, actualul selecționer al federației iugoslave de atletism, lui Mugosa și altorași ai stadionului. A fost membru al echipei Steaua roșie din Belgrad și a stabilit un record universitar al Iugoslaviei la triplu salt: 13,94 m.

Aceasta însemnase începutul unei cariere ce se anunța strălucită, dar curînd după acest succes, cînd era selecționat în echipa națională a Iugoslaviei, un accident grav l-a îndepărtat pe Seleș de pistele de atletism. A activat între anii 1950—56. O carieră scurtă, pentru un săritor foarte talentat, care a dispărut înainte de a arăta tot ce poate.

Încă de foarte tînăr s-a afirmat în grafică. La 12 ani, publicase 5000 de caricaturi. A participat pînă acum de cinci ori la Festivalul internațional de umor și caricatură de la Bordiguera, cîștigînd de trei ori cupa.

Alăturăm acestui scurt portret scris o probă desenată a talentului său de grafician. Ca orice caricatură bună, desenul nu are nevoie de text.

Gh. GLISICI

ÎNVĂȚĂTOAREA ȘUTEAZĂ PUTERNIC

Vizitatorii școlii sportive din Ludwigshöhe, situată în idilicele păduri din Pfalz, sînt uluiți: sub privirile experte ale profesorului de sport Günther Jansen, 30 învățătoare de la școlile generale din Pfalz învață practica și teoria fotbalului.

Timp de o săptămînă, învățătoarele au studiat tactica, regulile de joc, ca și practica jocului.

Profesorul Jansen remarcă: „În viitor, învățătoarele vor trebui ele însele să poată arăta și explica elevilor lor ceea ce este un „ofsaid" și cînd se acordă o lovitură liberă directă sau indirectă".

Ideea și invitația la acest curs de fotbal a cadrelor feminine din învățămînt aparține Federației de fotbal din sud-vestul Republicii Federale a Germaniei

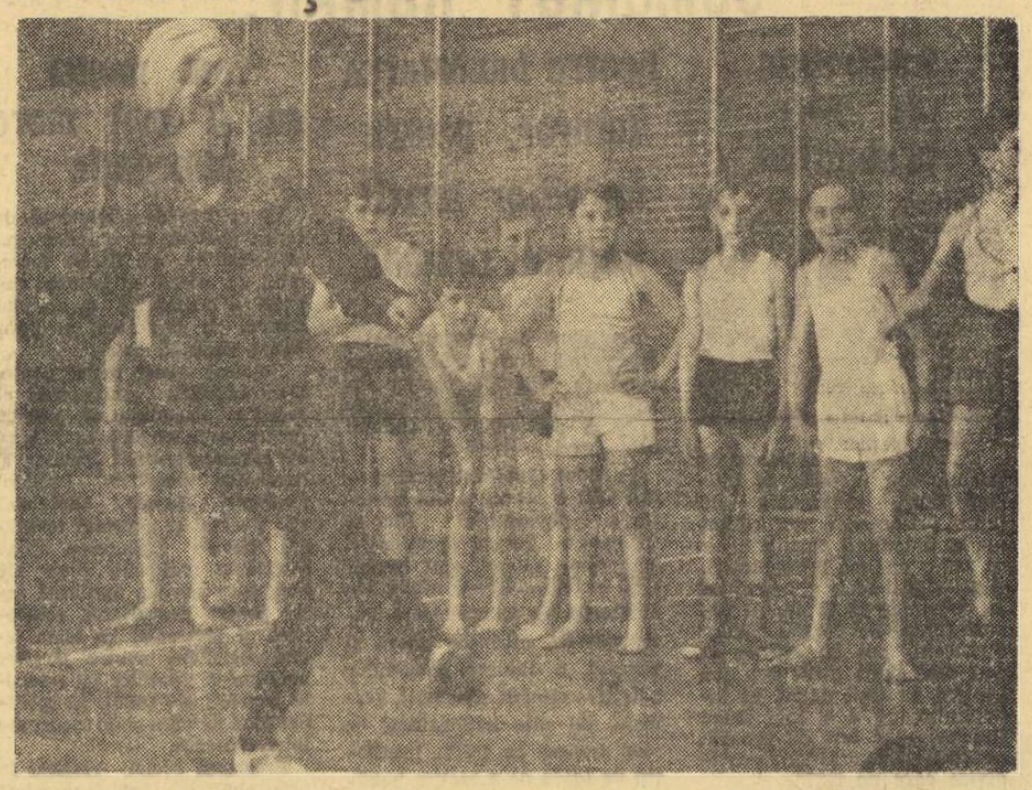

La Pfalz, profesoarele de educație fizică învață totul despre ofsaid și „11 metri"

Cele 65 de înscrieri au depășit cele mai optimiste așteptări ale organizatorilor. În această situație, Federația de fotbal s-a văzut nevoită să accepte doar jumătate din numărul celor înscrise, celorlalte 35 de entuziaste tinere comunicîndu-li-se: *„Din păcate, pentru moment nu mai avem posibilitatea primirii altor înscrieri. V-am prenotat, însă pentru viitorul curs de inițiere".*

Școlile au salutat cu bucurie inițiativa Federației de fotbal.

Otto Heinrich Simon, conducătorul școlii de educație fizică din Birkenfeld, a declarat: *„O profesoară poate să se impună elevilor săi numai atunci cînd ea însăși înțelege fotbalul și eventual e în stare chiar să le demonstreze practic cum se joacă".*

Numeroase învățătoare au și predat în școlile lor cunoștințele teoretice și practice însușite la cursul de fotbal arătat.

Profesoara de educație fizică Ursula Gross, de la școala „Albert Schweitzer" din Ludwigshafen, a demonstrat ea însăși elevilor ei cum se trage la poartă și care sînt regulile celc mai importante ale fotbalului.

Un puști de 11 ani dintr-a „cincea" exclamă uimit: „Învățătoarea noastră este „casație". Din 4 „11 metri" n-a ratat nici unul!"

RECREAȚIA ȘI TURISMUL ÎN PARCURILE NAȚIONALE ȘI REZERVAȚIILE ANALOAGE

Între 1 și 6 septembrie se va desfășura sub auspiciile Academiei Republicii Socialiste România (Comisia Monumentelor Naturii) cel de al 3-lea simpozion de ocrotirea naturii al țărilor socialiste — avînd ca temă: „Recreația și turismul în parcurile naționale și rezervațiile analoage".

Lucrările simpozionului se vor desfășura la Cluj, în localul Casei Universității (1—3 septembrie), iar aplicațiile pe teren vor avea loc în Arboretum-ul Simeria și Parcul Național Retezat (4—6 septembrie).

În primele zile se vor desfășura lucrările simpozionului prin prezentarea expunerilor delegaților străini și români. Expunerile vor fi însoțite de proiecții de diapozitive color și filme documentare pe tema susamintită.

Participanții vor lua parte la aplicații practice pe teren: vizitarea Arboretum-ului Simeria și Parcului Național Retezat; vor fi vizitate lacul Gemenele (1934 m), Casa laborator, Lacul Bucura (2041 m), Căldarea Bucurei (2088 m), Vîrful Retezat (2484 m), Tăul Negru (2014 m) etc. Vor fi vizitate, de asemenea, împrejurimile: Sarmizegetusa, Subcetate.

Din țara noastră participă: reprezentanții turismului, cercetători, iubitori și ocrotitori ai naturii. Această manifestare constituie un simbol al întăririi prieteniei ocrotitorilor naturii și omului.

ing. Vasile VANȚA
din Comisia Monumentelor Naturii

Asigurarea de accidente — utilă și avantajoasă

Printre numeroasele forme de asigurare, pe care Administrația Asigurărilor de Stat le pune la îndemîna cetățenilor, se află și asigurarea pentru cazurile de accidente, avînd două variante: cu sume limitate (fixe) și cu sume convenite (nelimitate). Cunoașterea caracteristicilor acestor forme de asigurare va fi de un real folos celor care doresc să-și materializeze spiritul de prevedere prin încheierea unei asigurări.

Astfel, asigurările de accidente pot fi încheiate de orice persoană în vîrstă de la 16 la 70 de ani, indiferent de profesie și de locul de muncă. Dintre numeroasele evenimente neprevăzute, ce se pot întîmpla: la domiciliu, la locul de muncă, pe stradă, în călătorie, la practicarea sporturilor etc., pentru urmările cărora Administrația Asigurărilor de Stat plătește sumele asigurate, amintim: explozia, lovirea, căderea, alunecarea, prăbușirea de teren, trăsnetul, electrocutarea, arsura, degerarea, accidentele produse de funcționarea sau folosirea mașinilor, instrumentelor, sculelor sau armelor, cele întîmplate ca urmare a circulației mijloacelor de transport (sau din cauza accidentelor întîmplate acestora) și multe altele.

La alegerea persoanei interesate, asigurările de accidente cu sume limitate (de 10 000 de lei pentru cazul de invaliditate permanentă totală și 5 000 de lei pentru cazul de deces) se încheie pe durate de trei sau șase luni (în funcție de profesia asiguratului și de felul întreprinderii în care lucrează) sau pe durate constituind multiplul acestora (dar nu mai mult de 2 ani), iar cele cu sume convenite (pentru sume începînd de la 10 000 de lei pentru cazul de invaliditate permanentă și de deces), se încheie pe durate de la 1 la 5 ani.

Primele de asigurare, la ambele forme de asigurare, se stabilesc în funcție de mărimea sumei pentru care solicitantul dorește să se asigure, de profesia și felul întreprinderii în care acesta lucrează, precum și de durata contractului.

Pentru a se preîntîmpina unele neajunsuri ce se pot ivi în plata cu regularitate a primelor, în special la asigurările cu sume convenite (la care primele sînt anuale, semestriale, trimestriale sau lunare), s-a creat posibilitatea ca acestea să poată fi achitate și pe baza unui „consimțămînt scris", care constă în împuternicirea pe care asiguratul o dă lucrătorilor care fi achită drepturile bănești, de a plăti Administrației Asigurărilor de Stat, în numele său, primele de asigurare, atît pentru asigurările în curs, cît și pentru cele ce le va încheia sau reînnoi.

Fără cuvinte...

RĂSPUNDE Ion Poștaș:

IOAN GUSAN, BACĂU. Este reușită epigrama pe care ați făcut-o pe marginea meciului Steaua — U.T.A., din etapa trecută. Să vă dăm, deci, cuvîntul:

La Steaua care-a răsărit,
Nu-i calea tocmai lungă,
Un singur meci i-a trebuit
Lui U.T.A. s-o ajungă!

IONEL BLAGA, COMUNA MERENI. **„După cîte știu, „U" Cluj n-a fost niciodată campioană a țării la fotbal, însă a cucerit, o dată, Cupa României. Un prieten spune că nu-i adevărat acest lucru. Pînă ce nu vom cunoaște răspunsul dv. sîntem nevoiți să ne contrazicem în continuare".** Dv. aveți dreptate: Universitatea Cluj a cucerit Cupa României, în 1966, învingînd în finală, cu 2—1, pe Dinamo Pitești. Sper că nu veți înceta, totuși, să vă contraziceți (bineînțeles pe alte chestiuni). Nu de alta, dar contrazicerile constituie sarea și piperul în discuțiile amatorilor de fotbal!

I. CIORTEA, LUPENI. **„Executînd o lovitură de la 11 metri, un jucător lovește prea încet mingea și ea nu ajunge pînă la portar. Arbitrul dictează repetarea loviturii?"** Din moment ce mingea a parcurs o distanță egală cu circumferința ei, înseamnă că ea e în joc, că lovitura, deci, a fost executată. Arbitrul nu mai are motive să intervină. Cellalți jucători — da! Dacă n-o fac, înseamnă că nu cunosc regulamentul...

IOAN GEORGIU, CLUJ, Alina Goreac, campioana țării la sărituri (gimnastică), are 16 ani. Să n-o îmbătrînim: îi împlinește abia la 10 septembrie. Îi puteți scrie pe adresa Școlii sportive din Lugoj.

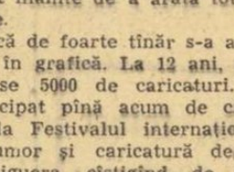

ION ILIE, COMUNA RĂCARI. În comuna dv. nu se joacă fotbal? Sînt sigur că da. De ce doriți atunci să jucați la o echipă din București? De la 14 ani vreți să începeți cu... transferurile?

TIU ION, IAȘI. **Îl criticați, într-o poezie de o calitate îndoielnică, pe fotbaliștii noștri. N-o publicăm, ca să n-aibă motive, mai temeinice chiar, să vă critice și ei pe dv.!**

GHEORGHE NICOLAU, PITEȘTI. În 1936, în turneul întreprins în Anglia, C.C.A. (Steaua) a întîlnit cea mai bună formație a Arsenalului. Scor: 1—1. Remarcabile au fost și rezultatele obținute în fața lui Luton Town (4—3, după ce a fost condusă cu 3—0!) și Scheffield Wednesday (3—3). Fără acel 0—5, din ultimul meci, cu Wolverhampton, turneul ar fi constituit un mare succes. Și așa, bilanțul e bun. Măcar dacă ar repeta Steaua performanțele de atunci (pe cea din jocul cu Wolverhampton nu e neapărată nevoie!).

G. ION, BUCUREȘTI. Proverbul e bine aplicat: **„Nici în căruță, nici în teleguță" — motocrosul.**

MATEI BACIU, BUCUREȘTI. **Haller s-a îngrășat, în ultimul timp, cu nu mai puțin de... 8 kilograme.** Acesta este motivul pentru care Juventus îl ține la... regim, neintroducîndu-l în formație.

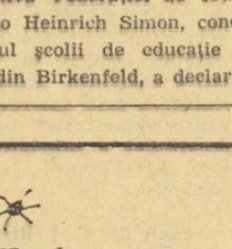

ARPAD VARDAI, COMUNA PRIBILEȘTI. Bodola este jucătorul cu cele mai multe selecționări în echipa noastră reprezentativă de fotbal. El avea 18 ani cînd a îmbrăcat pentru prima oară tricoul echipei naționale, în 1931, în meciul România — Bulgaria (scor 5—2 pentru echipa țării noastre). Bodola nu este totuși cel mai tînăr internațional al nostru. În 1937, cînd a debutat în echipa națională, în meciul cu Belgia, Gică Popescu nu avea decît 17 ani și era elev de liceu. Singurul lucru pe care nu-l pot preciza este dacă purta pantaloni lungi sau scurți!

Ilustrații: **N. CLAUDIU**